EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Casal Regionalista

PATRIMONI CIUTADÃ€.Â Aquest bonic edifici modernista dels primers anys del segle XX Ã©s un dels mÃ©s representatius de l'ambient burgÃ¨s del primer tram del Passeig.
Foto: Francesc Rubí.

Tot i l'aparença, no ha estat mai residencial, sinó que es va construir com a cinema, projectat per l'arquitecte Ignasi Oms i Ponsa, i va ser reformat per Alexandre Soler i March el 1918 com a seu del Casal Regionalista. Així, ens trobem amb un equipament associatiu resolt com si fos un xalet unifamiliar entre mitgeres. Té planta baixa i dos pisos, el darrer dels quals situat sota les cobertes. La caixa d'escala es troba a la dreta, tocant a la mitgera i està coronada amb una torre mirador de planta quadrada. La part posterior de l'edifici, que corresponia a l'antic cinema i era d'una sola planta il·luminada per una gran claraboia circular, ha estat substituïda recentment per una nova edificació de sis plantes. En la façana cal destacar els esgrafiats de les parts altes, amb dibuixos de temàtica catalanista com la figura de sant Jordi, i els ornaments de pedra a les cantonades. Les cobertes són de pendents molt pronunciades, de teula àrab, i estan coronades en els careners per uns bonics elements de forja a mode de parallamps.

El catàleg de Manresa protegeix l'edifici de manera parcial per la singularitat arquitectònica i perquè contribueix a preservar el caràcter històric de principi del segle XX d'aquest tram del Passeig. Exteriorment no es pot modificar el volum edificat ni els elements de la façana com les textures, els esgrafiats, les obertures o les cobertes, amb els seus materials, ràfecs i elements de forja. L'edifici es construí per allotjar del cinematògraf Principal i el 1918 fou comprat pel diputat Regionalista Josep Claret i Asols per convertir-lo en la seu del Casal Regionalista. Aleshores s'enderrocà la façana i el cos d'edifici que dona al Passeig, projectats per Ignasi Oms i Ponsa, i s'hi construí el cos actual dissenyat per Alexandre Soler i March. A partir de 1922 l'edifici s'ha destinat a usos bancaris, primer per a la Banca Arnús, amb una adequació projectada també per Soler i March. El 1952 passà al Banco Central, que el 1954 el va vendre al Banco Popular Español i des de fa pocs anys és del banc Santander.

PER SABER-NE MÉS:

- LACUESTA, Raquel, "Ignasi Oms i Ponsa, arquitecte: la consolidació del modernisme terra endins", Delegació del Col·legi Oficial d'Arquitectes de Catalunya a Manresa i Angle Editorial, Manresa, 2009.
- RUBÍ i CASALS, Maria Gemma, "Història gràfica de Manresa. La Restauració (1875-1931), volum I, el paisatge urbà". Parcir Edicions Selectes, Manresa, 1996.